

[Lilli Gyldenkilde]

re inde til, at vi begynder at tale om det. Det er citeret fra min tale, hr. minister.

Jeg synes, det må være rimeligt, at man drager nogle ting frem, man gerne vil have med i drøftelserne.

Det sidste, ministeren konstaterede, var, at jeg nærmest sagde noget i retning af, at de borgerlige overhovedet ikke må blande sig i det her. Det var nu ikke mig, det var nærmest de radikale, som sagde noget i retning af, at dette slet ikke kan betale sig, så vi behøver slet ikke at diskutere videre. Naturligvis skal vi da diskutere disse ting, men jeg konstaterede til sidst i min tale, at der findes ikke noget flertal med udgangspunkt i den redegørelse, der er kommet; og med udgangspunkt i, hvordan socialistisk folkeparti forestiller sig at sådan en reform skal se ud, findes der ikke noget flertal. Jeg kan kun konstatere, at vi i denne sag tilsyneladende kun kan blive enige – og det er jo ikke engang sikkert, men som det ser ud nu – blive enige med socialdemokratiet, og det er ud fra nogle helt klare tilkendegivelser, der er kommet gang på gang fra det radikale venstres side. Jeg havde fornøjelsen at være i radioen sammen med fru Lone Dybkjær, som sagde på et tidspunkt – det ved hr. Hans Jørgen Jensen: vi vil ikke være med til noget, der blot indeholder kimen til en solidarisk fond. Så mener jeg, at tingene er sagt, og ud fra det må jeg naturligvis konstatere, eftersom både socialdemokratiet og vi i SF ønsker en solidarisk fond, at så findes der altså ikke noget flertal for det. Det var det, jeg konstaterede i det sidste, jeg sagde.

Jeg har lyst til at sige, at de borgerlige partiers ordførere har talt meget om nytænkning, og jeg kiggede med spændt forventning på den unge hr. Fogh Rasmussen, for jeg tænkte: nå, nu kommer der så nok noget nyt. Det gjorde der desværre ikke. Der er ingen form for nytænkning i at foreslå at dele overskud og lave folkeaktier, eller hvad det, man skal, nu hedder, og når man sammenligner det med, hvad man ellers kommer med af forslag, så er det noget med, at lønarbejderne skal gå ned i løn, vi skal spare mere på de offentlige udgifter, vi skal føre en strammere politik. Er det nytænkning? Det minder mig ærlig talt om en stor flok Don Quijoter.

Arne Melchior (CD):

Et par replikker til arbejdsministeren, som syntes, at det var en hård bemærkning og en provokation.

Ja, det var det, men ministeren skal erindre sig, hvad jeg sagde om det. Jeg sagde udtrykkelig, at vi opfattede det som en provokation i lyset af, at den industripolitiske redegørelse, som er givet næsten samtidig med denne redegørelse, bliver der ikke tid til og har der ikke været krav fra regeringens side om at få drøftet i denne samling, skønt der her er mange praktiske ting, der trænger sig meget hårdt på. Derimod vidste ministeren og regeringen udmærket, at debatten om denne redegørelse, som altså har været en fuld drægtighedsperiode om at blive til uden at indeholde noget nyt, ikke i dag kunne vise nogen mulig vej frem. Det kunne ikke vente til oktober, men den meget vigtige og påtrængende industripolitiske redegørelse kan godt ligge til oktober. Vi betragter det, ja, som en provokation, når det ikke har været muligt fra oktober til den 14. maj at fremlægge denne redegørelse, at sætte den på dagsordenen i den situation, vi i øvrigt har i dansk politik og økonomi. Det synes jeg er en provokation.

I øvrigt skal ministeren ikke være så nærtagende. Vi har jo vist god vilje. Vi har jo fremsat et OD-forslag – hvad kaldte ministeren det for halvandet år siden: en forkølet bonusordning. Det må man gerne sige, o.k., det er måske morsommere end »provokation«, men det var dog en hård afvisning af et forslag, som var et OD-forslag, medens ministerens redegørelse, som jeg påviste det, ikke drejer sig principielt og hovedsageligt om OD, men om en omfordeling af ejendomsretten i dette land. Altså man sejler under falsk flag.

Med hensyn til OD-ordninger er den gode vilje til stede også hos os. Når det drejer sig om at omfordele ejendomsretten på nuværende tidspunkt, så hjælper selv henvisningen til det 18. og 19. århundredes herregårde ikke. Den omstændighed, at man på et vist tidspunkt gjorde nødvendige fremskridt, er ikke noget bevis i sig selv på, at man på et andet tidspunkt skal foretage en nødvendig udvikling. Den gode vilje er til stede, også til at tænke langsigtet, men ikke til at maltraktere nogle gode intentioner. Det er ikke rigtigt, at man i krisetider laver dybtgående reformer. Jeg ser, at ministeren nikker bejaende